POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVOM

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1935

GOD. XIX

BROJ 6

»GOSPINA KRUNICA«, glasnik štovatelja presv. Krunice, izlazi početkom svakoga mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 10, dobrovoljna Din 15, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — IZDAVAČ: dominikanska naklada »Istina«. ADRESA Uredništva i Uprave: »Gospina Krunica« Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalje pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

LIPANJ 1935 JUNI

		Opći kalendar		Dominikanski kalendar
S	1	Gratijan, (Radovan)	1	Bl. Alfons i drugovi. Muč. (1617—1632).
N	2	**6. po Uskrsu,** Erazmo	2	**I. Nedjelja mjeseca**[1]) Bl. Sadok i drug.
P	3	Klotilda	3	Bl. Petar Sanc i drug. muč. (1744—1748)
U	4	Kvirin (Predrag)	4	
S	5	Bonifacije	5	Bl. Jakov Salomonij. Isp. (1314))
Č	6	Norberto b.	6	
P	7	Lukrecija	7	
S	8	Medardo	8	
N	9	**Duhovi,** Primo i Fel.	9	**II. Neljelja mjeseca. Duhovi**[2]) Bl. Dijana
P	10	Duh. pon., Margareta	10	Bl. Ivan Dominiči Isp. (1450?)
U	11	Barnaba ap.	11	
S	12	Ivan Fakundo (Kvatre)	12	Bl. Stjepan Bandeli. Isp. (1450)
Č	13	Antun Padovanski	13	
P	14	Bazilije Veliki	14	
S	15	Vid m., Vladimir isp.	15	
N	16	**1. po D., Pr. Trojstvo**	16	**III. Nedjelja mj. Presv. Trojstvo.**[3])
P	17	Adolf	17	
U	18	Efrem, Marko i Marcel	18	
S	19	Julijana	19	
Č	20	**Tijelovo (Brašančevo)**	20	**Tijelovo**[2]) Bl. Hozana iz Man. Dj. (1505)
P	21	Alojzije Gonzaga	21	
S	22	Paulin	22	Bl. Inocencije V. papa. Isp. (1276)
N	23	**2. pod Duh.,** Sidonija	23	**IV. Nedjelja mjeseca.**
P	24	Ivan Krstitelj	24	
U	25	Prosper Vilim	25	
S	26	Ivan i Pavao muč.	26	
Č	27	Ladislav kralj	27	
P	28	Srce Isusovo	28	Presv. Srce Isusovo
S	29	**Petar i Pavao**	29	Sv. Petar i Pavao Ap.[4])
N	30	3. po D., Sp. sv. Pavla	30	Zadnja nedjelja mj.[5])

[1]) **Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine.**

[2]) **Potpuni oprost za Treći Red, za članove Bratovštine Imena Isusova, presv. Krunice i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.**

[3]) **Potpuni oprost za članove Bratovštine presv. Krunice, Žive Krunice, i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.**

[4]) **Potpuni oprost za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.**

[5]) **Potpuni oprost za sve vjernike,, ako redovito mole u društvu s drugim triput sedmično po jedan dio presv. Krunice.**

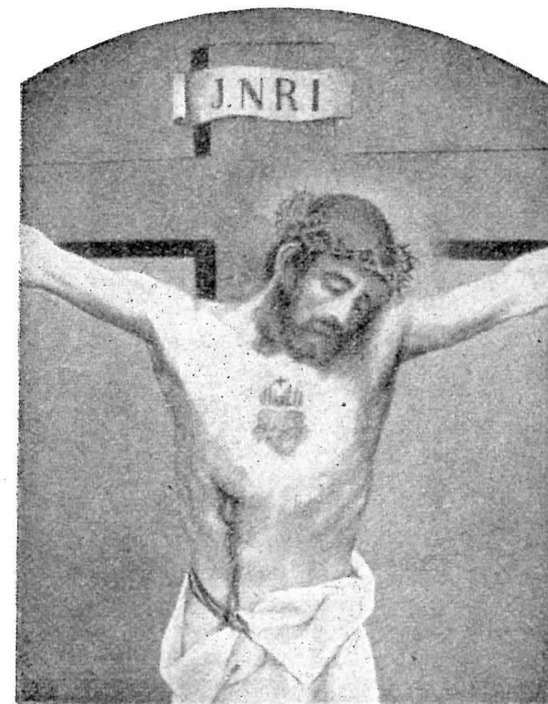
GOSPINA KRUNICA

GOD. XIX. ZAGREB, LIPANJ 1935 BROJ 6

Najbolje Srce

Sveti Njegov bok probode vojnik evo upravo pred devetnaest vjekova.

Bilo je to u onom proljetnom sutonu židovskog mjeseca nizana, poslije nego je »sve već bilo svršeno« . . .

U Evanđelju Ivanovu, tom najautentičnijem dokumentu, opisana je ta zgoda, kolikogod jasno i jednostavno, toliko jednako snažno i duboko ovako: »A došavši k Isusu, kad vidješe, da je već umro, ne prebiše mu koljena, nego jedan od vojnika kopljem otvori bok njegov, i odmah poteče krv i voda«.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

I tako, kao što je nama ljudima darivao sve kucaje, sve drhtaje, svu ljubav svoga živoga Srca, htio je da za nas bude prolivena i posljednja kap njegova mrtvog Srca. Sve je to bilo u potpunom suglasju s njegovom naukom i sa cijelim životom njegovim.

Jednom je naime prilikom Isus sebe poredio s pastirom i to s dobrim pastirom. A govoreći o vlastitostima dobrog pastira, za sebe je dodao i ovo: »I dušu svoju polažem za ovce moje«.

A sve to iz ljubavi, koja je tako divno simbolizirana u njegovom presv. Srcu. To Srce je sinteza one »lijepe ljubavi«, koju je nadahnuti pisac opjevao u Svetom Pismu. Ta jedina riječ u sebi obuhvaća cio život njegov, nauku njegovu, djela njegova, čudesa njegova, muku, smrt, uskrsnuće, Euharistiju, Crkvu, vječnost. Sve ono što je bilo od vječnosti u Božjim osnovama, te što je u vremenu izvršeno, i sve što u vječnosti ima da konačno dobije svoj posljednji oblik, svoje završno savršenstvo.

Pravo je zato i potrebito, da se i mi okrećemo prema ovom najboljem Srcu, kao prema suncu našeg života, kao prema našoj zvijezdi sjevernici.

Jer tama nas okružuje, valovi nas bacaju; misli su nam maglene, a srca ranjena. Međutim On je davno rekao: »Dođite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti«.

Neka zato more našeg života bude ne znam kako nemirno, noć još crnija i neprozirnija, opasnost još veća, mi se ne smijemo bojati dok budemo oči imali uprte prama ovome Srcu, jer ono je »izvor sve utjehe«.

Lađica našeg života, ako nam samo misli s prošnjom budu išle k ovome Srcu, sretno će uploviti u luku sigurnosti, jer ovo je Srce »bogato za sve, koji ga zazivaju«.

Od toga Srca doći će nam nebeska snaga, kojom ćemo svladati svaku teškoću. Ono se nigda ne oglušuje na vapaje jadnika, jer je »dobrote i ljubavi puno«.

Zato, kad zadnja borba na pragu vječnosti obuzme naše biće, ispunjavajući ga strahom i neizvjesnošću, da i iz tog najopasnijeg okršaja izиđemo pobjednici, udijelit će nam i tu konačnu milost ovo predobro Srce, koje je »pomirište grijeha naših«.

Onda ćemo mi biti sretni, što nam je i vječna nagrada došla jedino po ovome premilostivom Srcu, koje nijesmo zaludu za naših zemaljskih dana nazivali »životom i uskrsnućem našim«.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Stiže nam eto lipanj, mjesec presv. Srca. Budući da je lipanj mjesec sunca, svijetla, žara i topline, sretna je bila želja kršćanskih srdaca da taj mjesec bude posvećem ovom božanskom Srcu. Jer Isusovo je Srce jedno golemo sunce, iz kojega izviru čitave rijeke svijetla, topline i ljubavi. I k tome suncu treba nam ići trajno, svagdano. U tek zaključenoj jubilejskoj godini Otkupljenja imali smo mnogo puta prilike da se radujemo radi ljubavi koju zahvalne kršćanske duše goje prema svome Otkupitelju, prema njegovom Srcu, po kojemu nam je došlo spasenje. No nemojmo da se sa zaključenjem te jubilejske godine umanji, a kamo li prestane, naša ljubav i naša zahvalnost. Dapače, nek ta sveta obljetnica dade novog poticaja našoj volji, novog poleta našim čuvstvima... Sve tako, dok u vječnosti ovo Srce ne postane nepromjenljiva naša nagrada. Ta ono i jest »želja bregova vječnih«... L.

Neviđeno slavlje u Lurdu prigodom jubilejske godine Otkupljenja

Sigurno ni u jednom gradu na tom svijetu ne odigravaju se neprestano tako potresni i divni prizori vjere, ufanja, ljubavi i drugih kršćanskih kreposti kao u Lurdu, u tom odabranom Marijinom Gradu. Lurd je skoro svagdanji svjedok najveličanstvenijih vjerskih zanosa, najžarčih molitava, najtoplijih uzdaha...

Međutim, ono što se je tamo odigralo nedavno, prigodom zaključka jubilejske godine Otkupljenja, od 26.—29. travnja, to je nadvisilo sve utješne prizore, koji su se igda zbili u čitavoj, skoro osamdeset-godišnjoj povijesti toga Marijinog Grada. To je zaista bio jedan zajednički zanos, jedna skupna molitva, jedna jedina slava svih naroda na zemaljskoj kugli. »V i d j e h v e l i k o m n o š t v o, k o j e n i t k o n e m o g a š e p r e b r o j i t i, i z s v i h p l e m e n a, k o l j e n a, n a r o d a i j e z i k a, g d j e s t o j e p r e d p r i j e s t o l j e m i p r e d l i c e m J a g a n j c a!« Te su se riječi iz Otkrivenja evanđeliste Ivana mogle tako zgodno ovdje primijeniti. Jer doista svi narodi zemlje po svojim predstavnicima kroz tri puna dana, i u danu i u noći, stajali su pred prijestoljem euharistijskog Jaganjca, klanjajući mu se, obnavljajući nekrvno golgotsku krvnu Žrtvu i zahvaljujući za nedokučivi dar Otkupljenja. Sav taj narod bio je složan u onoj poklonstvenoj molitvi: »K l a n j a m o t i s e K r i s t e i b l a g o s l i v l j a m o t e, j e r s i p o s v o j e m s v e t o m K r i ž u o t k u p i o s v i j e t!«

Sam Sv. Otac Pio XI. poslao je na ove zaključne lurdske jubilejske svečanosti posebnog legata, svoga ličnog zamjenika, u osobi kardinala Eugena Pacelli-ja. U popratnom pismu Sveti Otac navodi razloge, koji su ga potakli, da upravo njega imenuje svojim tamošnjim zamjenikom, ovlašćujući ga ujedno, da u njegovo ime svim učesnicima podijeli Apostolski blagoslov s potpunim oprostom.

Put papinog legata od Rima do Lurda, bio je pravi triumf. Svi su u njemu gledali samog Kristova Namjesnika i zato su htjeli, da mu dadu dokaza svoje bezgranične i nepokolebive ljubavi i odanosti. A službena Francuska, koja je dosad bila tako povučena u odavanju počasti pretstavnicima Crkve, progovorila je ovaj put otvoreno i srdačno. Pri stupanju na francusko tlo, između kardinala Pacelli-ja i predsjednika francuske republike bili su izmijenjeni neobično topli brzojavni pozdravi, koji dokazuju, da sa lurdskim jubilejskim svečanostima počinje jedno novo doba razumijevanja i pomaganja između Crkve i Francuske.

U inače razmjerno mali Lurd sleglo se je tih dana oko 250.000 osoba. Sve su se točke vjerskog programa razvile najveličanstvenije i najpobožnije. Napose je ganutljiva bila zajednička pričest nebrojene djece, koja su svojim nevinim usnama molila, da Bog po masabjelskoj Djevici udijeli svijetu ljubav i mir. Svećenici, kojih se je bio sakupio neobično velik broj, imali su svoje posebno zborovanje, na kojemu je održao svečano slovo sam papinski legat. Govorio je

toplo i oduševljeno, videći pred sobom do 70 biskupa i 3000 svećenika. Naglasio je, kako svećenici treba da čitavim svojim životom budu uzor i primjer ostalim vjernicima, zadržavši se napose na ideji, da je svaki svećenik neki drugi Krist. Na koncu ih je potakao na što jaču privrženost Isusovu Namjesniku, toplo ga pozdravljajući kao čuvara najviše duhovne vlasti.

Dirljiv je također bio čin, kad je kardinal legat blagoslovio srebrnu grančicu masline, koju je sam Sveti Otac kao svoj poklon poslao, da se postavi pred noge Bezgrešne, da tako ta grančica masline bude simbol mira među narodima. Srebrnu su grančicu držale tri djevojčice triju naroda evropskih i jedna indijska djevojčica, te je tako po njima bila predstavljena zajednica sviju naroda. Kada je kardinal završio blagoslov, djevojčice položiše grančicu pred noge Djevice. Tih su se dana održale dvije teoforičke procesije i to od samog svećenstva, jer toliki narod ne bi se bio mogao u Lurdu zgodno svrstati u procesiju.

Međutim središnja točka lurdskih svečanosti bile su svete Mise, kojih je ta tri dana odsluženo do 140 neprestance svaku pola sata, i to po predstavnicima skoro svih naroda. Svaki dan u 3 sata poslije podne, i to na uspomenu časa Isusove smrti, odslužene su svečane pontifikalne svete Mise, svaki dan po jednom kardinalu, a zadnji dan po samom papinskom legatu.

Do svoga vrhunca je slavlje došlo pri koncu pontifikala, jer je bila objavljena radosna vijest, da će poslije te zadnje svečane Mise sam Sveti Otac preko radija uputiti nekoliko očinskih riječi svojoj djeci, sakupljenoj pred kipom masabjelske Djevice. Očekivanje i čežnja rasla je uzbudljivo. I odjednom, ne kao da dolazi sa zemlje, već iz samog neba, čuo se je pozdrav:

»Hvaljen Isus Krist!«

Bila je to riječ Vrhovnog Svećenika, Kristova Namjesnika. — Glas Svetog Oca je nastavljao:

»Braćo i sinovi preljubljeni, molimo svi našu zajedničku Majku: Neoskvrnuta Kraljice mira, smiluj nam se! Neoskvrnuta Kraljice mira, moli za nas! Neoskvrnuta Kraljice mira, zagovaraj za nas! O Majko ljubavi i milosrđa, koja si kao supatnica i suotkupiteljica bila uz preslatkoga tvoga Sina, koji je na žrtveniku križa završavao Otkupljenje ljudskoga roda, a koja si se dostojala ovdje sa tvoje svete pećine blagoslivljati tolike biskupe i svećenike iz čitavog svijeta, koji su kroz ova tri dana obnavljali Žrtvu na Križu, da se time zahvalna srca spomenu tvojih dobrostivih i dobrotvornih ukazanja i da Bogu zahvale za tako spasonosno završenu Svetu Godinu Otkupljenja, očuvaj, molimo, u nama i od dana u dan umnažaj dragocjene plodove Otkupljenja i tvojih žalosti i ti, koja si Majka sviju, daj da po čistoći djelovanja i po dostojnom životu, u jedinstvu duhova i u slozi srdaca, uz miran život svih naroda, nepomućeno napokon postignemo nagradu mira. Amen! Po molbama i zaslugama Bl. Marije vazda Djevice, Bl. Mihovila Arhanđela, Bl. Ivana Krstitelja, sv. Apostola Petra i Pavla i svih Svetaca, blagoslov Boga svemogućega Oca i Sina i Duha Svetoga, neka siđe na vas, na cijelu Francusku, na Vječni Grad i na cijeli zemaljski krug i neka ostane vazda!«

I tako su eto pod okriljem lurdske Djevice završene ove značajne jubilejske svečanosti. Neka nam zato ona isprosi, da i plodovi ovog jubileja ostanu što dulje u našem pojedinačnom i u društvenom životu, dok svi ne dođemo, da jednom skupa s njome i s njenim Sinom i Otkupiteljem našim, slavimo jubilej naše vječne sreće!

Dominikanski Red i presv. Euharistija

(O blagdanu Tijelova u dominikanskoj jubilejskoj godini).

1. S v. D o m i n i k. Providnost odredi Dominika, da bude apostol; ne samo, već da bude i otac novih apostola, koji će u Kristovoj Crkvi nastaviti njegovo apostolsko djelovanje. Zadaća je apostola svijetom raznijeti onu božansku vatru, što ju je Krist s neba donio, pa s njom raspaliti ljudska srca. »Vatru sam donio, pa što drugo želim, nego da se raspali?« Da apostol to postigne, treba da je i sam tom vatrom raspaljen. Njegova riječ treba da je riječ ljubavi, što izvire iz božanskog Srca, da s njom raspali hladno ljudsko srce. Dominik je doista bio apostol po Srcu Gospodnjem, sav raspaljen božanskom ljubavi. Ljubav napram Bogu i bližnjemu, to je glavno obilježje njegovog života. No odakle je Dominik crpio toliku i tako goruću ljubav? On će nam sam odgovoriti: »Iz knjige ljubavi«. A ta je knjiga: Krist na križu razapet, Krist u otajstvu ljubavi, u presv. Euharistiji. Presv. oltarski Sakramenat je sredstvo i izvor milosti. Tu imamo Krista, koji je uvijek s nama, koji nam pruža »živu vodu« i »kruh života«, da postignemo vječni život. Euharistija bila je život, duša, srce, blaženstvo i raj na zemlji našem sv. Patrijarhi. Cijele noći probdio bi pred svetohraništem u zanosu goruće molitve. Izmoren od neprekidnog putovanja i napornog apostolskog rada, obnavljao je i jačao svoje sile pred ovim »kruhom života«, »kruhom jakih«. Svećenik po Isusovu Srcu, nije nikada uzašao na oltar, da žrtvuje nebeskom Ocu božansko Janje, a da od miline i zanosa ne bi obilnim suzama oblio svoje lice, a suze su riječi srca. Često puta u času posvećenja, ujedno sa duhom, uzdiglo bi se sa zemlje i njegovo tijelo. Živa vjera u realnu prisutnost Kristovu u Euharistiji, k Njemu ga je vodila u svim potrebama, poteškoćama i nevoljama života, pa sve što je prosio, to je i postigao. I onda, kad se je teško i na smrt bolestan povratio u Bolonju, nije tražio drugog počinka, do mira i samoće kuće Gospodnje, pred oltarom presv. Sakramenta, gdje se i pripravio na sretno putovanje put nebeskog Siona. Evo, odakle je Dominik crpio ljubav, koja je žarila njegovo srce, da potpuno žrtvuje sama sebe Božjoj slavi i spasenju duša. Odatle su crpili, a i danas crpe istu ljubav njegovi sinovi, u kojima on živi na zemlji, u koje on prelijeva svoj apostolski duh, da proslijede njegovo djelo. Goruća ljubav spram Krista u

presv. Euharistiji mili je amanet Dominikovih sinova, što ga baštiniše od svoga Patrijarhe. — Samo neke cvjetove da poberemo iz tog mističkog perivoja.

2. Sv. Toma Akvinski. Među prvim i najodvažnijim zagovarateljima i pobornicima, da se u katoličkoj crkvi ustanovi blagdan Presv. Tijela Isukrstova, nalazimo nekoliko Dominikovih sinova. Dominikanski profesori u Liege-u, Egidije, Ivan i Gerard

Anđeoski pozdrav u luci

bijahu najintimniji savjetnici, koji obodriše, pomogoše i obraniše sv. Djevicu Julianu de Mont Cormillon, kojoj je sam božanski Spasitelj u čudnovatom viđenju naložio da uloži sve svoje sile, e bi se ustanovio rečeni blagdan. Ugo de S. Caro, dominikanski Provincijal prvi je u Liege-u održao učeni govor o shodnosti i potrebi novog blagdana, pa junački pobio sve prigovore protivnika, a kasnije, promaknut na kardinalsku čast, kao papinski legat, upotrebi sav svoj upliv, da se rečeni blagdan protegne

na sve njemačke crkve, koje su bile podčinjene njegovoj vlasti. A kome nije poznato, kako je velika čast, da opjeva euharistijska čudesa, dopala najvećeg Dominikova sina, Tomu Akvinskoga? Kad se Providnosti prohtjelo, da s velikim čudom u Bolseni učvrsti živu vjeru u realnu prisutnost Kristovu u svetotajstvu oltara, napokon se Urban IV odluči, da u djelo provede svoju davnu želju, da, t. j. blagdan Presv. Kristova Tijela proširi na cijelu crkvu, što i učini svojom Bulom »Transiturus«. Duboka učenost sv. Tome Akvinskog već je na daleko slovila, već su se teolozi zanimali njegovim djelom o teškom i prijepornom pitanju euharistijskih akcidenata, već je naš svetac iz ustiju propetog Spasitelja čuo one riječi: »Dobro si o meni, Toma, napisao«, kad ga Urban IV pozove u Orvieto, da pred svečanim konsistorijem drži govor o presv. Euharistiji, te mu istodobno naloži, da sastavi pjesme i ostale dijelove časoslova i sv. Mise za novi blagdan presv. Kristova Tijela. Na takovu zapovijed, posluh poniznog i svetog redovnika združi se sa mudrošću dubokog učenjaka; raspali mu se srce ljubavlju Serafina, a na laganim anđeoskim krilima mašta mu se zanese do nebeskih sfera, do izvora svake ljepote, a iz ustiju kao med poteče slatka uzvišena pjesma, koja odjekuje kroz vjekove i nikada umuknuti neće. Razliježe se u velebnim bazilikama i u seoskim kapelama. Od istoka do zapada, gdjegod se Previšnjemu prikazuje prečista, nekrvna žrtva, gdjegod se slavi njegovo Ime, slavi se i božanska Euharistija napjevima Tome Akvinskog. Ovi se napjevi u svim jezicima ponavljaju svaki dan širom cijelog katoličkog svijeta. Komu nijesu poznate uzvišene himne: »Usta moja uzdižite«, »Divnoj dakle tajni ovoj«, »O žrtvo spasonosna«, pa i nenatkriljivi: »Hvali Sione«, u kojima upravo anđeoskom bistrinom, a pjesničkim poletom otkriva svu dubinu i visinu katoličkog nauka o svetotajstvu oltara? Pobožni će kršćanin s ovim napjevima često obnavljati svoju vjeru, pobuđivati će ufanje i raspaljivati ljubav spram božanske Euharistije. Dok mi pred izloženim svetotajstvom pjevamo zanosne euharistijske pjesme, anđeoski pjesnik lebdi nad nama, klanja se i on otajstvu ljubavi, koje za njega nije više otajstvo!

Sv. Toma proslavio je Otajstvo vjere i svojim neumrlim djelima. Osim što nam je u svojoj Sumi ostavio jedanaest krasnih rasprava, u kojima sa svojom poznatom bistrinom i preciznošću razvija na dugo i široko cijelu katoličku nauku o sakramentu oltara, pobija sve moguće prigovore protivnika, ostavio nam je i krasno djelo: »De venerabili Sacramento Eucharistiae«.

Tolika je pako bila njegova ljubav i pobožnost spram tog sv. Sakramenta, da ste svagdano mogli vidjeti tog učenjaka svjetskog glasa, kako, poslije nego je sam anđeoskim žarom prikazao nekrvnu žrtvu, drugu poslužuje bratu svećeniku. Da ne duljimo, zaletimo se pameću k postelji umirućega Tome. Ulazi mu u sobu benediktinski opat Fossanove sa presv. Euharistijom u ruci, da božanskom popudbinom pokrijepi umirućeg pjesnika Euharistije, koji, sakupljajući svoje zadnje sile, hoće da ga u znak dubokog poštovanja na zemlju polože. Klanja se svom nebeskom Kralju, plačnim glasom ponavlja

dirljive uzdahe svog: »Adoro te devote latens Deitas« (Pobožno ti se klanjam sakrito Božanstvo), pa nastavlja: »Vjerujem, da je Isus Krist pravi Bog, pravi Čovjek realno prisutan u ovom uzvišenom Sakramentu. Ja te primam, o cijeno spasa moga, popudbino duše moje; za Tebe sam učio, bdio, radio, propovijedao i predavao. Mislim, da protiv Tebe nijesam nikada ništa rekao ili napisao, ali ako mi se nehotice potkrala kakova pogreška, sve to opozivljem, sve podlažem sudu svete rimske Crkve, u posluhu koje selim se s ovoga svijeta!« Tako preminu Anđeoski Naučitelj, neumrli pjesnik Euharistije, s kojim se ponosi ne samo Dominikov red, već i cijela katolička Crkva.

(Svršit će se.) *O. Markolin Knego.*

Krunica dignuta za zemlje

Jednog zimskog i kišnog dana neka se je djevojčica žurila kući, da se skloni pred jakim nevremenom, koje se je približavalo dolazeći s južne strane grada. Ali dok se je tako žurila, nogom gurne neki maleni predmet... Pogleda, a to bijaše krunica s lijepim križićem... »Bez dvojbe ovaj predmet pripada kojem dobrom i pobožnom katoliku« — pomisli pospješivši hod. — »Uzmi« reče joj neki unutarnji glas. — »No što da činim? To nije moje. Uzmem li ovaj križ, bilo bi ipak bolje, jer ako ga ostavim u glibu, bit će pogažen od prolaznika, koji ga moguće neće opaziti«. — »Ali moglo bi se moje odijelo zablatiti kad se sagnem i mogu uprljati svoje nove rukavice.« — »Gle! Predpostavljaš tvoje rukavice križu Isusa Krista« — opet osjeti neki unutarnji glas.

Mala Ruža, premda protestantkinja, nije se mogla dalje opirati poticajima nekog unutarnjeg glasa, i povrativši se podigne krunicu, govoreći: — »Više vrijedi ovo neprocjenjivo blago, nego li moje rukavice!« — Povrativši se kući opere krunicu sa velikom pomnjom, a zrnca od sedefa se počeše pokazivati sa svojim lančićem od srebra, kao divni dragulji.

Zatim je uzme i ponese gospodarici stana i reče joj:

— Evo ovaj predmet sam našla nedaleko Vaše kuće; biste li Vi htjeli potražiti komu pripada?

— Ova krunica nema puno vrijednosti, neće je nitko tražiti.

— Pa dobro, što onda da učinim?

— Držite je u svojoj sobi u slučaju, da je bude netko tražio.

Ruža je ponese u svoju sobu i objesi na jedan čavao a da nije uopće na nju više mislila. Ali nakon par sedmica dođe joj, kao obično, u pohode jedna od njezinih prijateljica, te se dugo razgovarahu uz topli čaj. Najednom opazi njezina prijateljica krunicu.

— Oprosti mi, reče ona, ali ti si protestantkinja.

— Jesam, odgovori Ruža.

— Ali ako si ti protestantkinja, odgovori ona, čudim se čemu ti služi ova krunica. Tà vi ne štujete našu milu nebesku Majku Mariju.

— O! Krunica! I ispriča joj čitav slučaj, koji joj se je dogodio sa krunicom; zatim dignuvši ju sa čavla, reče joj:

— Prijateljice, ja ti je darivam.

— Ne, bolje je da je sačuvaš za sebe, jer ja ju već i onako imam. Ta kod nas svaki dobar katolik i katolikinja imaju svetu krunicu.

— Pa dobro, neka bude tako, ali reci mi, molim te, što vi katolici izgovarate na ova zrnca.

Anka, njezina prijateljica, joj reče: »Zdravu Mariju«. A i sama Ruža shvati uzvišenost te molitve.

— Budući pak, da i Sveto Pismo govori o pozdravu anđela, mogu i ja da molim ovu molitvu... Hoću da je naučim — dometnu mala protestantkinja.

Večer je prošla u ponavljanju »Zdravo Marijo«, koju je Ruža napokon na pamet naučila i tako se rastadoše.

Prije nego je pošla na počinak, Ruža metne krunicu sebi oko vrata i usne sa pozdravom anđela na usnama. Sutradan, netom se probudi, dođe joj na pamet kao ugodna glazba sinoćnja molitva, koje se nije nikako mogla da otrese. Drugi dan je pohodi njezina prijateljica i zapita je:

— Dakle ti se sviđa ona molitva katolika?

— O da, veoma mi se sviđa.

— A zašto onda ne prigrliš njihovu vjeru?

— Jučer sam imala mnogo predrasuda protiv njih; no danas sve iščeznuše i želim da budem poučena o njihovoj vjeri.

Prijateljica je odvede k jednom kreposnom sinu sv. Dominika. Poslije dva mjeseca ona primi prvu sv. Pričest s velikom pobožnošću.

Ruža, iza kako se je povratila k svojima u Englesku, teško obolje. Roditelji mlade Ruže, koji su je veoma ljubili, budući da je bila jedinica bogatih roditelja, dovedoše joj protestantskog svećenika, da pokuša ne bi li se obratila... No na sve njihove molbe ona odvažno odgovori:

— Ne, dragi roditelji, ja želim da umrem u katoličkoj vjeri, koja me je učinila sretnom i usred najtežih boli i muka. I ja se nadam da će mi ova sv. Krunica nađena na putu biti lanac, kojim će me bl. Djevica Marija, naša mila Majka, a koju vi ne štujete, privući k sebi u lijepi raj.

Fra Stanislav O. P.

Uzor majka

Virginija Bruni, koja je umrla u Rimu godine 1840. u 25-oj godini života, običavala je svaki dan u prisutnosti svoje djece glasno moliti ovu molitvu: »Bože moj! Evo ovdje moje djece, koju si mi Ti dao! Jedina milost, koju Te pitam za njih, jest ta, da mi ih učiniš dobrima i svetima! I ako vidiš, da će oni počiniti i sami jedan smrtni grijeh, daj im smrt, Isuse moj, isti čas, nenadano... Dă, sada pred mojim očima učini, da ih vidim svu trojicu gdje umiru, radije nego da ih snađe velika nesreća, da postanu grešnici i da Te uvrijede!« — A današnje majke?

Sv. Paulin, biskup u Noli

(Blagdan 22. lipnja.)

Ima nešto tako neobična i zanimiva u životu sv. Paulina Nolanskog. Negda je njegova pojava bila veoma poznata i cijenjena, tako da su ga najvećim pohvalama uznijeli veliki pisci i crkveni naučitelji, kao Ambrozije, Jeronim, Augustin, Gregorije Veliki. Bit će zato kršćanskom srcu bez sumnje milo upoznati se malo pobliže s ovim Božjim čovjekom, koji nam iz dalekih vjekova crkvene starine svijetli kao blaga svjetiljka Kristove istine i ljubavi.

U starom gradu rimske Galije, u Burdigali, današnjem Bordò-u ugledao je svijetlo svijeta naš svetac oko god. 353. Nazvaše ga dugim imenom: Poncije Meropije Anicije Paulin, no najviše je poznat po ovom zadnjem nazivu. Premda su mu roditelji bili kršćani, ipak su odgodili s krštenjem svoga sina, a kad je došao do godina za školovanje, dadoše ga u visoku školu u Burdigali, gdje je imao za učitelja Auzonija, najslavnijeg retora toga vremena. Kako je Auzonije kasnije morao da se rastane s Paulinom, budući je bio pozvan od cara Valentijana I. da odgaja njegovog nasljednika na prijestolju, Gracijana, Paulin dovrši svoje nauke u Burdigali pod drugim učiteljima.

Međutim Rim ga je skoro i nesvijesno privlačio. I došavši tamo, naskoro mu se otvoriše vrata najviših služba i časti. U dobi tek od dvadeset i sedam godina preko službe upravitelja Epira i rimskog prefekta dopre do upravitelja Kampanije. Međutim jedna tragična zgoda zaustavi hod njegovog naglog napredovanja. Car naime Gracijan, koji mu je bio tako sklon, bude pogubljen od ubojničke ruke god. 383. Bojeći se progona od Gracijanova nasljednika Maksima skloni se u Akvitaniju.

Tamo su uostalom vodili Paulina potajni putovi Providnosti... Jer dok je još bio upraviteljem Kampanije, prigodom jedne crkvene slave u čast sv. Feliksa mučenika, kojoj je on, još poganin, prisustvovao, tako je bio duboko potresen, te je naslutio, e će se u njegovoj duši naskoro zbiti osobita promjena. Pa kao da je po nekom nadahnuću izabrao upravo grad Nolu, u kojem se je častio mučenik Feliks, za sjedište svoje upraviteljske službe. A dapače je on sam dao popraviti jedan put, koji je iz grada vodio do groba svetog mučenika.

No nijesu jedino to bili putovi Providnosti. Kako ga služba zvala da ide često iz Nole u Rim, tu se je po svoj prilici upoznao sa sv. Jeronimom, a svakako je o njemm čuo s velikim udivljenjem pripovijedati, jer je njegova rođakinja Melanija na nagovor Jeronima ostavila sve i prigrlila na Istoku samostanski život. Tu je upoznao i Paulu, koja je skupa s nekojim drugim rimskim gospođama provodila svet život na brdu Aventinu. Sve su to bile zrake milosti u njegovu dušu, da je smekšaju i pridobiju. Zato, kad se je povratio u Akvitaniju, bio je prilično pripravljen na kršćanstvo, no još je ipak imalo proteći nekoliko godina, dok on k njemu potpuno pristupi. Međutim Providnost je djelovala dalje... Na putu u Španjolsku upozna se s jednom španjolskom kršćankom, koju uze za ženu. A prolazeći kroz grad Vienu sastane se sa sv. Martinom, biskupom, koji ga dapače izliječi od bolesti očiju. U Milanu konačno upozna sv. Alepija, prijatelja sv. Augustina, a vjerojatno i samog sv. Augustina, dok se je ujedno često sastajao sa tamošnjim biskupom Ambrozijem, koji je, kao i on, bio potekao od uglednog patricijskog roda.

Boraveći djelomično u Burdigali, a djelomično na jednom svom tamošnjem posjedu, okupljao je oko sebe svoje prijatelje, među kojima je sada bio i njegov negdašnji odgojitelj Auzonije i budući crkveni povjesničar Sulpicije Sever. Bavio se je usto, s osobitim smislom za znanost i umjetnost, također klasičnom književnošću, a osobitu je naklonost imao prema filozofiji. I to je upravo bio jedan

Sv. Paulin obrađuje kao zarobljenik zemlju svoga gospodara

od putova, kojim ga je Bog k sebi vodio. On je sam o tome kasnije napisao: »Mnogo sam učio, prošao sam krug svih sistema i nijesam našao ništa bolje nego vjerovati Kristu«. Sad su još napokon došla savjetovanja burdigalskog biskupa Delfina i svetog svećenika Amanda, potpomognuta zgodnim nagovaranjima njegove žene Terazije. Svladavši napokon zasjede i napasti sotonine, da ga od konačne odluke odvrati, Delfin i Amand pripraviše ga na krštenje, i sveti čin bude izvršen u Burdigali god. 389.

Primivši krštenje Paulin je započeo odlučno napredovati na putu kreposti i kršćanskog javnog djelovanja. Iz ovog vremena njegovog prvog kršćanskog zanosa ostalo nam je nekoliko njegovih pjesničkih

sastavaka. Napose su značajne tri pjesme u kojima je ispjevao svoj dotadašnji isprazni život. Bogatstvo svoje upotrebljavao je sada jedino za to da čini dobra. Nekoji prijatelji su ga radi toga osuđivali, izrugivali mu se, no on je neodstupno išao svojim putem. Međutim ipak željan mira ode iz Akvitanije prema Španjolskoj te se nastani u Barceloni, gdje je bio manje poznat. Tu su ga snašle dvije teške kušnje. Najprije mu za neke pobune umre brat, a zatim mu preminu također jedini sinčić, kojega je toliko očekivao i toliko mu se radovao. Odsada će zato on sav svoj život uložiti u to, da što bolje napreduje u kršćanskoj savršenosti. Po složnom dogovoru sa svojom ženom živio je odsada s njom kao brat sa setrom, a naskoro uze na se pokorničko odijelo i odluči da otiđe u Nolu da tu povučeno živi kod groba sv. Feliksa, s kojim su ga vezala tako mila sjećanja. Kad je o tom pisao u Betlehen sv. Jeronimu, betlehemski mu pustinjak odobri naum i potakne ga na revno čitanje Svetog Pisma. Međuto, dok je god. 393. na sam Božić sa svojom ženom prisustvovao crkvenim obredima u barcelonskoj katedrali, narod odjednom zamoli biskupa da zaredi Paulina za svećenika, nadajući se da će tako zadržati u svojoj sredini tog Božjeg čovjeka. Paulin se je dugo otimao smatrajući se nedostojnim te službe, i popusti tek na velika nagovaranja i kad mu je bilo zajamčeno, da ne će biti ubrojen u broj tamošnjeg svećenstva.

Vraćajući se u Nolu prolazio je rimskom provincijom Galijom, današnjom Francuskom, gdje se je u Narboni sreo sa Sulpicijem Severom, koji je htio da ga slijedi, budući je išao u Florenciju, gdje se je u to vrijeme nalazio sv. Ambrozije. Ambrozije primi i toplo zagrli Paulina, sretan s njegova krštenja i svećeničkog ređenja. Iz Florencije pođe u Rim, gdje je uz ljubav prijatelja sv. Jeronima i sv. Paule dosta trpio od nekojih, koji ga nijesu shvaćali i koji su ga pače omalovažavali i osuđivali.

Stigavši napokon na cilj svoga dugog putovanja, u Nolu, nastani se nedaleko groba sv. Feliksa mučenika. S osobitim veseljem primiše ga stanovnici toga grada jer je još svima bila u svježoj uspomeni njegova pravednost i plemenitost, kojom je pred petnaest godina upravljao njihovim krajem. Tamo on podigne jedan gostinjac, te jedno njegovo krilo prepusti Teraziji i nekojim drugim pobožnim ženama, a u drugom se on naseli s nekoliko drugova. Svojem novom boravištu dade ime samostana, a tu se je zaista vodio potpuno samostanski život. U noći su se dizali da pjevaju Jutrenju i Pohvale, a uveče su se skupljali na Večernju. Držali su skoro neprestano post, a jeli su tek pred veče, i to nigda mesa, a vina tek iznimno. Usto nijesu nigda ostavljali samoću, osim ako je to tražila prava ljubav kršćanska. Tako znamo, da je gdjekad sam Paulin znao propovijedati vjernicima, te nam je dapače sačuvana jedna njegova propovijed o milostinji. Jednom u godini išao je također u Rim, i to na blagdan sv. Petra i Pavla, da se pomoli na njihovu grobu.

Ostalo vrijeme provodio je u nauku, u pisanju knjiga te u sastavljanju pjesama. Usto je vodio živo dopisivanje s mnogim uglednim ličnostima toga doba, upućujući ih uvijek na dobro i tješeći ih u raznim

njihovim nevoljama. Također bi za odmor od duševnog i naučnog rada obrađivao svoj vrtić, a napose je želio da svome zaštitniku svetom mučeniku Feliksu podigne novi dostojni hram, budući je dotadašnji bio preveć jednostavan i ruševan. Osnova mu uspije, te sagradi divnu crkvu na tri lađe, koju ukrasi umjetničkim slikama i drugim skupocjenim pomješćem.

Kad umre nolanski biskup Pavao, sve svećenstvo i narod zaželje da mu bude nasljednikom Paulin. A vremena su bila i preveć kritična. Alarik je osvajao Italiju. Paulin bi dakako bio volio ostati u svojoj povučenosti, no za dobro vjere primi tešku službu. Alarik dopre i do Nole te odvede veliki broj zarobljenika. Ovdje je upravo u jednom primjeru prosjala velika ljubav i samilost Paulinova. Nekoj majci zarobiše jedinca. Ona dođe Paulinu moleći ga da joj dane sredstava da može otkupiti sina. Kako je svetac sav novac već bio razdao, ponudi se sam u ropstvo da uzmogne majci povratiti sina. Ode dakle u Afriku i ostane tamo mjesto jedinca te žene. Međutim, kad je tamošnji upravitelj zarobljenika doznao, da je on biskup, zadivljen s tolike ljubavi i žrtve, vrati slobodu i njemu i svim drugim zarobljenicima.

Kao biskup istakao se je čuvanjem čistoće vjere, napose od pelagijskog krivovjerstva, koje se je tada opasno širilo. Nekoji bi htjeli da je sv. Paulin prvi počeo rabiti zvona, no ako se to ne može ustvrditi, istina je svakako, da je on prvi počeo lijevati velika zvona i vješati ih u zvonike, da njima poziva vjernike na službu Božju.

Iako neprestano slaba zdravlja, dopre ipak do lijepe starosti od 77 godina. Kad ga bolest pritisne uz krevet, dade dozvati k sebi biskupe Simaha i Acindina, moleći ustrajno psalme i druge molitve. Bolest je bila veoma kratka. Treći dan blago izdahnu, utješen i ohrabren ukazanjem sv. Januara i Martina.

Narod srdačno oplaka i svečano pokopa Paulina do groba sv. Feliksa, kojega je on toliko poštovao i ljubio. Kasnije njegove kosti budu prenesene u Benevent ali god. 1000 car Oton III. prolazeći tim gradom, uze ih i ponese u Rim te položi u crkvu sv. Bartolomeja apostola, gdje su ležale sve do god. 1908., kad ih papa Pio X. povrati vjernicima grada Nole, koji ih položiše u svoju novo podignutu katedralku.

Već na temelju ovog ograničenog prikaza života sv. Paulina možemo zaključiti, kako je on bio nadasve zanimiva i utjecajna ličnost u onim dalekim vjekovima kršćanskih početaka. Njegov život tako je vjerni odraz onih prilika, s jedne strane tako burnih, ali s druge strane ispunjenih kršćanskom jednostavnošću i poniznošću, na kojoj su prvi kršćani temeljili sav svoj kreposni život. Upravo zato njegov blagi lik pozivlje nas da pođemo za njegovim primjerom, da tako i mi dođemo do blaženstva, koje je obećano svima, koji su blaga i ponizna srca.

S. L.

Pretplatnici, nastojte svi po mogućnosti slati dobrotvornu pretplatu, jer nam time veoma olakšavate izdavanje »Gospine Krunice«.

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Živo pripravljanje za euharistijski kongres u Ljubljani. Što se više približujemo ljubljanskom euharistijskom kongresu, to je priprava sve življa. Svih je napose obveselila vijest da je Sveti Otac Pio XI. imenovao za taj kongres svog posebnog izaslanika i to gniezno-poznanjskoga nadbiskupa i primasa Poljske kardinala Hlonda. To je znak posebne ljubavi koju Sveti Otac goji prema slavenskim narodima. Međutim kardinal Hlond je i inače jedna tako utjecajna i važna ličnost u svetom kardinalskom zboru. On je prisustvovao na nekoliko međunarodnih kongresa, a poznat je napose kao predani radnik na promicanju kršćanskog života u svome narodu. Sudjelovanje vjernika, po svim znakovima, bit će veoma veliko iz svih krajeva države, te je pripravni odbor živo zauzet oko toga da što udobnije smjesti toliko mnoštvo ljudi. Mnogi su naši biskupi posebnim toplim apelima pozvali svoje vjernike da što brojnije prisustvuju kongresu, a također će se sami biskupi moguće svi na broju tamo naći. Pohod su najavila također mnoga naša braća iz Amerike, jer je i tamo interes za kongres neobično živ. Uz mnoge svečanosti i vjerske priredbe u samoj Ljubljani, upriličit će se također po zaključku kongresa hodočašće u veliko slovensko narodno prošteništo Marija Pomagaj na Brezju. Ukusno izrađeni veliki kongresni plakati već su razaslani, te će i oni doprinijeti popularizaciji kongresa u najširim krugovima našeg naroda.

Avijatičar — odlični vjernik. Pronijelo se je nedavno svijetom ime slavnog portugalskog avijatičara Humberta Cruz, koji je sretno preletio golemi put od 25.000 kilometara oko cijele kugle zemaljske. Međutim dok ga je narod pri izlaženju iz aeroplana oduševljeno pozdravljao, on je izvadio svoj križić, koji je neprestano nosio o vratu, i pred svima ga žarko i zahvalno poljubio.

Uspomena na euharistijski kongres u Buenos Airesu. Svima je još ili po viđenju ili po čitanju i čuvanju u svježoj uspomeni slavlje koje se je razvilo u Buenos Airesu prigodom lanjskog međunarodnog euharistijskog kongresa. Međutim, da uspomena na te dane ostane trajna, odlučili su tamošnji vjernici da podignu u tu svrhu veličanstvenu katedralu. I doista je crkva najljepša i najprikladnija uspomena na euharistijski kongres, jer je ona određena da u njoj stalno boravi euharistijski Bog.

Katolička štampa u Kini. Čini se malo čudno da se već govori o katoličkoj štampi u većinom još poganskoj Kini. A ipak je tako. Ta štampa već danas igra prilično važnu ulogu u životu toga naroda. I ne samo da se njom posižu katolici, nego također i pogani rado je uzimlju u ruke da po njoj doznadu za mnoge, nadasve duhovne pojave u svijetu, o kojima obično malo mogu doznati iz svoje poganske štampe. Po tome se očito vidi kako veliku ulogu igra katolička štampa u misijskim zemljama i kako ona ujedno malo po malo uklanja predrasude, koje su se bile ukorijenile proti misionarima i proti njihovom djelovanju. Istina uvijek konačno pobjeđuje!

Sveti Otac neumorni radnik na djelu mira među narodima. Po cijelom je svijetu sa izrazom duboke zahvalnosti odjeknula snažna riječ Pija XI., koju je izrekao u konsistoriju dne 1. prošlog mjeseca travnja. Svijestan svoje dužnosti i svojega položaja po kojem treba da prati pojave u svijetu i o njima izriče svoje mišljenje te ujedno dava upute vjernicima, on je naglasio da njegove riječi proizlaze iz same njegove apostolske službe. Sveti je Otac, očinski zabrinut za sudbinu naroda, oštro ustao na obranu mira, te sa psalmistom izgovara ozbiljne riječi: »Gospode, rasprši narode, koji hoće rat«.

Smrt posljednjeg papinskog oficira. Poznato je da je papa, dok je negda imao dosta veliku svoju državu, morao također držati svoju vojsku. Pred kratko vrijeme umro je međutim u talijanskom gradu Luki posljednji oficir te papinske vojske, grof Martin Berhardini, u svojoj 90. godini. Zadnje godine svoga života bio je potpuno posvetio radu u Katoličkoj Akciji i karitativnom djelovanju. Prije smrti dobio je blagoslov od samog Svetog Oca.

Umro dr. Fran Ks. Novak. Ovaj odlični i snažni češki katolički pisac, koji je tako dobro poznat i među Hrvatima, nedavno se je preselio u vječnost. Rođen je god. 1859. u Privozu kod Moravske Ostrove. Dugo je godina djelovao i kao svjetovni svećenik, a pred smrt je bio opet stupio u redemptoristički Red. Bavio se je dosta i pastoralnim radom, iz kojega je napisao i roman »Alpski župnik«, koji je preveden i na hrvatski, ali je najznamenitiji njegov odgojni književni rad, napose iz duhovnog i svećeničkog područja. Zbor duhovne mladeži u Zagrebu još prije rata preveo je na naš jezik njegovo djelo »Pogledi u bogoslovski i svećenički život«. Pokojnik je za cijelog života veoma mnogo radio premda je trajno bio slaba zdravlja, pak je upravo radi liječenja kroz više godina dolazio u našu domovinu i to u negdašnji dominikanski samostan na otočiću Lokrumu kod Dubrovnika. Neka ga za sav trud Gospodin nagradi vječnom nagradom!

Smrt kardinala Ahila Locatelli-ja. Prošlog je mjeseca umro u Rimu kurijalni kardinal grof Ahil Locatelli. Rodio se je god. 1856. u Soregnu u milanskoj nadbiskupiji. Bio je u sjemeništu u Monzi kolega sadašnjeg Svetog Oca Pija XI. Najveći je dio svoga života proveo u papinskoj diplomatskoj službi. Napose mu je bila delikatna služba nuncija u Bruxellesu, glavnom gradu Belgije, za vrijeme rata. Vječni mu mir Kristov!

Sjedinjene Države ukidaju nepotrebni zakon. Katolici u Sjedinjenim Državama radosno su pozdravili ukidanje zakona, po kojemu su vlasti mogle svaki dan obaviti nadzor nad svim bolnicama, sjemeništima, sirotištima, školama, koje su u privatnim rukama. Time se je dakako bacala na katolike sumnja, kao da bi bili neispravni građani. Međutim se je iskustvom pokazalo da je takvo mišljenje krivo, pak dotično i taj zakon nepotrebit.

Božastvena Liturgija sv. Ivana Zlatoustoga od Česnokova u izvedbi Ćirilo-Metodovog Kora prvi put u Zagrebu. Veliki koncert staroslavenske glazbe renomiranog i popularnog našeg katedralnog crkvenog pjevačkog društva Ćirilo Metodov Kor održati će se u Zagrebu u nedjelju 2. lipnja u 11 sati prije podne u dvorani Balkan Palace Kina. U glazbenim krugovima, a napose u katoličkim redovima vlada za ovaj novi nastup čuvenog Ćirilo Metodova Kora razumljiv interes. S obzirom na veoma niske cijene pruža se svakom prilika da upozna duhovnu ljepotu i glazbene vrednote istočne slavenske liturgije te prvorazredno umjetničko pjevanje našeg najboljeg crkvenog zbora.

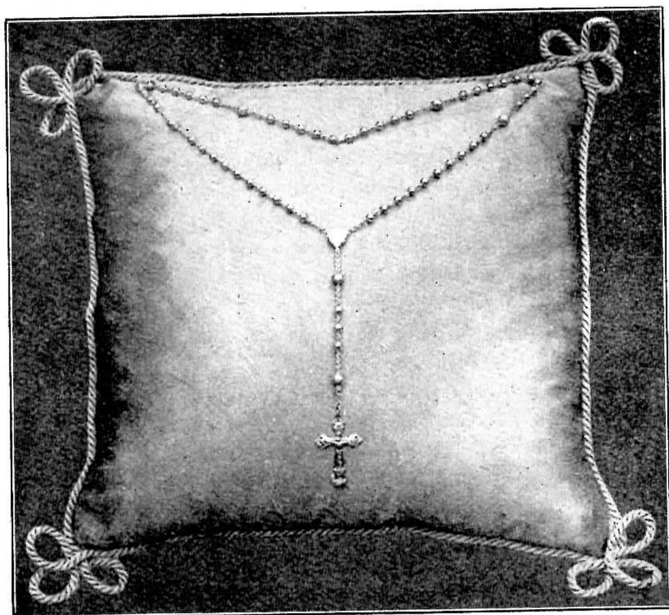
XIV. hodočašće u Lurd. Dne 10. kolovoza (augusta) ove godine polazi iz Zagreba hodočašće u Lurd. I ove godine će ići hodočašće najkraćim putem poradi ekonomske krize, da bude put što jeftiniji. Hodočašće će ići ovim putem: Zagreb, Trst, Venecija, Padova, Milan, Genua, Nica, Marsilja, Tulusa, Tarb, Lurd. Vraća se istim putem divnoj obali Sredozemnoga mora, ali prenoćuje i razgledava druge gradove. Hodočašće će trajati oko 11 dana. U Lurdu boravi 4 dana. Cijena ovom velikom putu ne će prekoračiti nikako Din 3.100.—. Za činovnike je već odobreno dopuštenje, da se mogu priključiti hodočašću. Isto su tako zatraženi popusti na željeznicama. Prijave prima i daje pobliže upute: **Vodstvo za Lurdska hodočašća, Zagreb, Kaptol 29.**

KRUNIČARSKI ŽIVOT

ZLATNA KRUNICA JE IZRAĐENA!

Donosimo u ovom broju glasnika fotografiranu Zlatnu Krunicu. Kako smo bili javili, izradba je bila povjerena uglednoj zagrebačkoj draguljarni Vasić, kojoj zaista služi na čast da je stvar uprav majstorski i ukusno izvršena. O tome su se uvjerili svi koji su Krunicu vidjeli.

Zlatna krunica na jastučnici. Dar kruničarskih štovatelja Majci Božjoj Bistričkoj

Jer će Zlatna Krunica biti poklonjena Majci Božjoj Bistričkoj od naših kruničara kao jubilejski dar uz svečanu ovogodišnju proslavu prigodom 250 godišnjice Njenog čudotvornog lika, zato su na drugoj strani zlatnog križa Krunice urezana ova slova 7. VII. 1935. Majci Božjoj Bistričkoj njena kruničarska djeca.

Da je akcija za zlatnu Krunicu tako uspješno provedena, zasluga je naših dičnih Marijinih štovatelja i štovateljica u Zagrebu i u provinciji, koji su se na upravljeni apel u istom smislu spremno odazvali, šaljući svoje darove u zlatu, srebru i novcu. Njihova ljubav prema Marijinoj Krunici bit će zato od Nje obilno nagrađena. Premda isplata Zlatne Krunice više nije u pitanju, to ipak neki su se obvezali da će prema svome obećanju stalno darivati svoj mjesečni doprinos do mjeseca srpnja, jer kako je to već bilo istaknuto, darovni pretičak namijenit će se u korist izgradnje Marijinog kruničarskog svetišta u Maksimiru; što će se naknadno objaviti.

Za ovaj put ne iznosimo još program veličanstvene proslave koja će se tom prigodom razviti na Bistrici; to ćemo učiniti u narednom broju glasnika, poslije nego bude u posebnoj brošuri štampan čitav programni tok Bistričkih svečanosti. Zasada poručujemo svima, napose kruničarima samo ovo:

SPREMAJTE SE ZA MARIJU BISTRICU

Nastojte da vas bude što više s vašim kruničarskim barjacima! Oni koji budu željeli priključiti se našem zagrebačkom hodočašću, neka se po mogućnosti dne 6. VII. u subotu ujutro nađu do 5 sati u našem maksimirskom svetištu Kraljice presv. Krunice. Tu će biti služena sveta Misa za naše kruničarske hodočasnike i za darovatelje Zlatne Krunice. Odatle ćemo ići u procesiji da se pridružimo s ostalim zagrebačkim hodočasnicima, koji će s nama preko Maksimira na put u Bistricu k Mariji.

NAŠI DOPISI

Djevojačko društvo presv. Krunice u Maksimiru. Na redovitom mjesečnom sastanku dne 5. V. obavljen je izbor glavarice društva i njezine zamjenice. Za glavaricu je izabrana gdična Ljubica Butković, a za zamjenicu gdična Ema Farago.

Djevojačko društvo u ovom kratkom roku od svoga osnutka (dne 3. II. t. g.) lijepo se razvija. U zadnje vrijeme povećano je brojem novih članica. Članice trse se da rade u skladu s ciljem društva. U prvu nedjelju mjesečnu redovito dolaze na svete Sakramente, pod svetom misom jedna članica glasno predmoli svetu Krunicu, a istog dana imaju svoj društveni sastanak, na kome se raspravlja o stvarima, koje zasijecaju u napredak društva. Svaka članica stalno doprinosi mjesečno svoj prilog za nabavu društvenog barjaka i za Zlatnu Krunicu Majci Božjoj Bistričkoj. Na zadnjem sastanku prijavilo se 15 članica, koje će ove godine hodočastiti na Bistricu i putem u zagrebačkoj gori nabrati zelenila te složiti od njega vijenac, koji će na Bistrici nositi u procesiji zajedno sa Zlatnom Kru-

nicom (u sredini). Sa strane će pak drugih 15 mladih kruničarka sa svojim kruničarskim barjacima zaokruženo koracati i praviti simbolički posebni kruničarski vijenac u počast 15 otajstva svete Krunice.

Novi kruničarski barjak u Zagrebu. Kako je poznato, u Zagrebu postoje tri mladokruničarska društva: u Maksimiru, u Trnju i na Kanalu. Prva dva društva imaju svoje društvene barjake, pa zato je treće društvo upregnulo svim silama da pomoću raznih dobrotvora društva dođe i ono do svoga barjaka. I zaista u vrlo kratkom vremenu to će se ostvariti, jer izradba njihovog krasnog barjaka već je pri kraju. Po svoj prilici bit će blagoslov barjaka obavljen u najbliže vrijeme, možda još koncem mjeseca svibnja.

Sv. Križ kod Sušaka. Šaljemo Vam za glasnik sliku jedne naše kruničarske skupine. Naše društvo lijepo napreduje pod vodstvom duhovnog upravitelja naše župe. U prvu nedjelju mjeseca gotovo svi članovi i članice pristupaju zajednički svetim Sakramentima ispovijedi i pričesti. Ovaj mjesec svibanj, posvećen našoj nebeskoj Majci Mariji, učvrstit će nas još više u ljubavi i odanosti prema Njoj.

Kruničarska društvena skupina u Svetom Križu kod Sušaka

... Mi preporučamo najtoplije ovaj najuspješniji oblik molitve (Krunicu), u kojoj se pažljivo razmatra dragocjeno Otkupljenje i postiže se nadasve naklonost nebeske Kraljice, i žarko želimo da se sačuva s pravom pobožnošću i uspostavi običaj, koji je vladao kod naših starih, kad je to bilo nešto sveta, da se izmjenično moli presv. Krunica, i to svagdano ... PIO XI.

PRILOG:

Zrno do zrna pogača,
Kamen po kamen polača.
Nar. poslovica.

Nastoj da svaka ruka, koja pobožno prebire krunicu, daruje samo jedan dinar mjesečno, pak ćemo već slijedeće godine podići u bijelom Zagrebu velebni hram Majci Božjoj presv. Krunice.

DOPRINOSI ZA GRADNJU SVETIŠTA KRALJICE PRESV. KRUNICE U ZAGREBU

Din 796.50: Župni ured Petrovina.
Din 300.—: Broz Zora.
Din 100.—: Agić Emilija (sabrala), Hollinger Janko, Gvozdanović.
Din 70.—: Nikolić Ema.
Din 50.—: Kučinić Lucija, Dr. Stepinac, Dr. Hren.
Din 46.—: Opitz Ivan.
Din 30.—: braća Novaković.
Din 25.—: Jambrišak, Šklebar Marija.
Din 20.—: Vrinjanin F., Martini Ana, Horvat Paula.
Din 15.—: Štromar A.
Din 10.—: Tupec Andjelka, Trbuha Margeta, N. N., Tomek Lj., Radej Franjo, Masan Zora, Hangi Mila, Klausberger V., Bakrač Gizela, Pellegeg Karolina, Černelić Dragica, Pregelj Andrija, Buček Anka, Pakasin Marija, Vukčević Nikola, Geiser Josip, Šklebar M., Fröhlich A., Župni ured Kukujevci.
Din 5.—: Ratkajec Dragica, Čabrajec Margareta, Tairović Milica, Rožman Katica, Vidaković Matej, Reven A., Zimmer J., Kovačić A.

Svaka prava ljubav nastoji da i vanjskim načinom očituje osjećaje svoga srca. Između tih vanjskih načina očitovanja ljubavi jedno od najprvih mjesta zauzima dar. Darom naime mi hoćemo da ljubljenoj osobi ne samo posvjedočimo svoju ljubav, nego dapače da joj na neki način damo dio nas samih. Zato je uvijek bio i cijenjen iskreni dar kao nešto tako plemenito i tako visoko. Dapače dar ima svoje puno značenje i onda kad ga poklanjamo nekome, koji ne treba naše pomoći. A to se u potpunom smislu obistinjuje kad mi hoćemo da nekome, koji već uživa vječnu slavu, poklonimo neki naš dar. A Marija uživa nad svim rajskim stanovnicima slavu i čast, pak je zato i jasno, da ona od nas ne treba ništa. No uza sve to naš dar joj je mio, jer joj on govori o našoj ljubavi, o našem poštovanju, o našoj zahvalnosti. I upravo tu ljubav, poštovanje i zahvalnost Marija će nagraditi. Zahvaljujući našim dobrim darovateljima i moleći ih da i u buduće ne zaborave naše zajedničko djelo, želimo da ovu istinu imaju uvijek pri pameti.

Dominikanski Samostan i Odbor za gradnju.

AKCIJA ZA PROŠIRENJE CRKVE MATICE BRATOVŠTINE PRESV. ROZARIJA U SPLITU

»Pobožno Društvo presv. Rozarija« u Splitu primilo je nadalje slijedeće milodare, koje su poslali:

N. N. din. 200; N. Marija din. 200; K. ud. H. din. 394; T. G. sakupila na čast sv. Vinka din. 471; o. A. N. sakupio od raznih din 400; N. N. din. 140.

Po din. 100: J. Juras; I. prof. Juras; E. R.; N. N.; F. Birčić; N. N. za oltar sv. Križa; B. Brumer, sakupila; E. Dujmović.

Pod din. 50: Fr. Birčić; M. Radić, A. Bujas; M. Ivanišević; D. Jerković; Vj. Katalinić; I. Kraise; M. Karmelić; Vj. Katalinić za oltar sv. Ane din. 100.

Po din. 10: T. Prvan; Vj. Dorić; J. Lipnjak; J. Oštrić; N. N.; N. D.; N. Tafra; D. Glunčević; M. Boko; H. Janko; T. Boltek; J. Kralj; J. Petrocij; M. Samogoj; M. Gužvinac; P. Gužvinac; S. Kršak; L. Kulić; A. Duka; N. N.

Nađeno u škrabici za gornju svrhu din. 1860.—

Sestre Cukrov sakupile kroz dva mjeseca din 160; M. Orlandini sakupila din. 175; J. Franović sakupio din. 153.

Za Gospinu krunu poslaše: T. Cukrov 2 zlatne naušnice; M. Bunjevac 1 austr. forint, četiri austr. srebrne krune; Fr. Šoštarić 6 austr. srebr. kruna; I. Šoštarić 3 austr. srebr. krune; N. N. 2 srebr. forinta.

Plemenitim darovateljima mila Majka Božja neka obilno odvrati. Sada se u crkvi-matici prestalo s radom, jer sredstava nema. Još imade mnogo posla, da se uradi. Kucamo dakle na sva plemenita srca, da nam pošalju svoju potporu kako mogu, eda što prije završimo započeti rad i na koncu okrunimo kip Kraljice Gospe presv. Rozarija. — »Pobožno Društvo presv. Rozarija« dominikanski Samostan) Split, Hrvojeva 2.

KNJIŽEVNOST

Jeronimske knjižice po dinar: 6) Crzydler dr. Frano: Kad će biti propast svijeta. 7) Deželić dr. Velimir, sin: Crveno selo. 8) Andrić dr. Josip: Crna velevlast. 9) Lončarić dr. Josip: Hrvat mučenik. 10) Dr. K. B.: Sluge Antikrista. Uredno nastavlja Jeronimsko književno društvo s izdavanjem svojih prosvjetnih knjižica za naše najšire slojeve. Treba odmah priznati, da to književno društvo ispunja time jednu veliku prazninu i da se učinci tog njegovog djelovanja već gdjegdje mogu opaziti. Ne možemo nego da osokolimo naše zaslužno Jeronimsko društvo, da na tom poslu dugo ustraje, napose danas kad toliki navaljuju na dušu našega puka i otimlju se da ga odbiju ispod kršćanskog utjecaja. A kao nitko mi s kršćanskom katoličkom orijentacijom imamo pravo da te duše sačuvamo Kristu i kršćanskoj prosvjeti. Ne samo pravo, nego i tešku dužnost. Naprijed dakle u tome pravcu!

»Santaremski daci«. Misterij tri čina od Henri Gheona. S francuskoga preveo i inscenirao V. Robadan. Izdanje Jeronimskoga društva, Zagreb, Cijena 20 D.

Naše katoličke pozornice obdarene su jednim prvorazrednim djelom. Nitko ne će moći zamjeriti da su posegli za nekim manje umjetničkim komadom, ako se naša društva odluče na izvođenje ovog misterija. A usto sama izvedba je veoma zahvalna, jer je prevodilac dodao dosta uputa, po kojima će ovo prikazivanje nesumnjivo uspjeti. U tom misteriju ima toliko mjesta najdubljeg zanosa i najtoplijih unutrašnjih doživljaja, da oni ne mogu da minu bez odraza u svakoj duši koja ima smisla i osjećaja za umjetnost i poeziju.

TOPLO PREPORUČAMO
SLIJEDEĆA NAŠA IZDANJA
KOLEKCIJE »UZORI«

Štefa Jurkić:

BL. IMELDA LAMBERTINI

Neki osobiti dah duhovne neposrednosti i svježine diše iz ovog krasnog umjetničkog djela. Životopis će na dušak pročitati svatko, a napose će omladina u njemu naći nešto tako blisko i toplo.

Cijena s pošt. **Din 11.—.**

Sida Košutić:

SLUGA VJEČNE MUDROSTI

Ime bl. Henrika Suzona i njegova neobično istančana duhovna pojava poznati su i cijenjeni ne samo u katoličkom svijetu, već od svakoga tko ima shvaćanja za duboke radosti i boli čovjeka. Duša Henrikova dotakla je doista vrhunce umjetnosti i života.

Cijena s pošt. **Din 16.—.**

Štefa Jurkić:

SV. KATARINA SIJENSKA

Tko nije za nju čuo? Za tu veliku ženu, kršćanku, dominikanku? Sa svih tih strana prikazana je u ovom životopisu. To čitanje ujedno uvodi čovjeka u poznavanje jednog tako burnog odlomka crkovne povijesti.

Cijena s pošt. **Din 16.—.**

Narudžbe prima:
Dominikanska naklada »ISTINA«
Zagreb — Maksimir

PORUKA UPRAVE „GOSPINE KRUNICE"

Premda se naskoro navršuje prva polovina godine, još ima lijepi broj pretplatnika, koji nijesu ispunili svoju dužnost. Toplo ih molimo, da dalje ne odgađaju, već nek nam pošalju tih samih 10 Din. Naš glasnik je najjeftiniji, pak mislimo da možemo tražiti bar točnost u plaćanju.

Napose molimo povjerenike, da poberu pretplatu od pojedinih pretplatnika, pak nam je što prije otpreme. Ako slučajno nijesu uspjeli da dobiju od svih, nek otpreme barem ono, što su do sada sakupili, a ostatak će već otpremiti naknadno. Mi smo njima trajno zahvalni za požrtvovnost i u njih mi polažemo najveće nade i povjerenje. Nek nam zato oni što prije dadu dokaze svoga shvaćanja i pomaganja.

Odgovorni urednik o. Sibe dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4.
Tisak knjigotiskare Braća Kralj